

Sygn. akt IV Ka 464/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2014 roku

sprawy **W. Ś. (1)**

oskarżonego z art. 284§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 21 maja 2014 roku sygn. akt II K 790/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. P. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IV Ka 464/14

UZASADNIENIE

W. Ś. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 02.05.2013 roku pobrał od listonosza a następnie przywłaszczył w całości emeryturę należącą do W. Ś. (2) za miesiąc kwiecień 2013 roku w wysokości 1761,58 zł., tj. o czyn z art. 284 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 21 maja 2014 roku w sprawie II K 790/13:

1. oskarżonego uznał za winnego dokonania zarzuczonego mu czynu i na podstawie art. 284§ 1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;
3. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1761,58 zł.;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 zł. tytułem opłaty i 375 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez oskarżonego.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając w apelacji wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez ustalenie, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia pieniędzy ojca i bez porozumienia z nim;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i niedopuszczenie z urzędu opinii psychiatrycznej dotyczącej stanu zdrowia pokrzywdzonego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżony podtrzymał swoją apelację.

Ustanowiony na etapie postępowania odwoławczego obrońca z urzędu na rozprawie apelacyjnej przyłączył się do apelacji oskarżonego, z ostrożności procesowej wniósł o wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary, a nawet o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania. Wnosił również o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna.

Argumenty zawarte w apelacji okazały się bezzasadne. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie zasługuje na uwzględnienie, podobnie jak gołosłowny zarzut naruszenia zasady obiektywizmu. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całokształt ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i jako taka korzysta z ochrony jaką daje art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne. Ponadto w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które pozwalałyby na stwierdzenie naruszenia zasady obiektywizmu. To, że skarżący nie zgadza się z oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie jest równoznaczne z tym, że Sąd był nieobiektywny.

W szczególności nie jest prawdą stawiana w apelacji teza, jakoby Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia emerytury ojca. Oskarżony sam przyznał, że wydał pieniądze z emerytury ojca na własne potrzeby – bez wcześniejszego uzgodnienia tego z pokrzywdzonym. Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie, oskarżony wyjaśniał, że nie informował ojca, iż tak postąpi z jego emeryturą za miesiąc kwiecień 2013 roku, że ojciec o tym nie wiedział (vide wyjaśnienia oskarżonego k. 34 i k. 74). Ponadto w postępowaniu przygotowawczym kategorycznie oświadczył, że nie ma zamiaru tej emerytury zwracać (k. 34). Wynika stąd jednoznacznie bezpośredni zamiar oskarżonego, aby postąpić z odebranymi od listonosza pieniędzmi jak ze swoimi, a zatem zamiar ich przywłaszczenia. W świetle tych wyjaśnień oczywiste jest również, że zawarty w apelacji zarzut, jakoby oskarżony wziął pieniądze z kwietniowej emerytury ojca za jego wiedzą i wolą jest wręcz kłamliwy – przez cały proces oskarżony konsekwentnie przyznawał, że zrobił to bez uprzedniego porozumienia z ojcem, że ojciec o tym fakcie nie wiedział. Wycofywanie się z tych wyjaśnień dopiero w apelacji jest niewiarygodne i nieprzekonywujące.

Całkowicie chybiony jest w związku z tym zarzut związany z niedopuszczeniem z urzędu opinii z badań psychiatrycznych pokrzywdzonego. Wiek pokrzywdzonego nie może być i nie jest samoistną przesłanką do poddawania w wątpliwość jego poczytalności, również to, że pokrzywdzony w przeszłości był stroną postępowań sądowych nie daje podstaw do formułowania takich wątpliwości. Pokrzywdzony był bezpośrednio przesłuchiwany przez Sąd Rejonowy, nic nie wskazywało na to, że kontakt z nim jest nadmiernie utrudniony. Przede wszystkim zaś okoliczności faktyczne inkryminowanego czynu nie były sporne (wszak oskarżony aż do etapu odwoławczego nie kwestionował, że zabrał emeryturę bez wiedzy i zgody ojca), zatem nie zachodziły żadne wątpliwości co do możliwości postrzegania, zapamiętywania i relacjonowania spostrzeżeń przez pokrzywdzonego.

Oskarżony nie miał żadnego upoważnienia do samodzielnego dysponowania emeryturą pokrzywdzonego za kwiecień 2013 roku i doskonale o tym wiedział, sam bowiem brał udział w umieszczeniu ojca w Domu Pomocy Społecznej w kwietniu 2013 roku, wiedział, że emerytura penitencjariusza tej placówki przekazywana jest jej administracji, a ta po potrąceniu 80 % resztę przekazuje penitencjariuszowi. Ewentualne rozliczenia z ojcem, związane z tym, że do połowy kwietnia 2013 roku przebywał jeszcze u niego w mieszkaniu, oraz roszczenia związane z chęcią odmalowania pokoju, w którym ojciec mieszkał, powinny być uzgodnione i dokonane wcześniej. Tymczasem oskarżony zadziałał samowolnie i co za tym idzie bezprawnie, zadysponował pieniędzmi, do których nie miał żadnego formalnego tytułu (mógł je tylko pobrać od listonosza, ale nie miał prawa nimi samodzielnie dysponować). Oskarżony samowolnie przywłaszczając sobie emeryturę ojca za kwiecień 2013 roku pozostawił do bez grosza przy duszy – pokrzywdzony nie miał ani pieniędzy na opłacenie swojego pobytu w (...), ani pieniędzy na własne potrzeby związane z zakupem leków, jedzenia, itp. W dodatku został tą sytuacją całkowicie zaskoczony, dlatego spowodowała ona dla niego nie tylko kłopoty materialne, ale i wstrząs psychiczny.

Dlatego zaskarżony wyrok jest sprawiedliwy, nie narusza prawa karnego materialnego i został wydany bez obrazy prawa karnego procesowego, a wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta nie jest nadmiernie surowa i Sąd Okręgowy nie odnajduje podstaw, aby ją łagodzić. Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz jego postawa względem 90 – letniego ojca wyklucza zastosowanie w tej sprawie warunkowego umorzenia postępowania.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 19 w zw z § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku. Nr 163 poz. 1348).

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych oraz koszty obrony z urzędu w kwocie 516,60 zł.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję i od zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Oskarżony wykazał, że nie stać go na pokrycie kosztów procesu bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i członków swojej rodziny.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.